

SARAH MORGAN

Perekond algajatele

Originaali tiitel:
Sarah Morgan
Family for Beginners
2020

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Books S.A-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A-ga.

Kaane kujundus pärineb Harlequin Books S.A-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

Käesolev raamat on ilukirjandusteos. Nimed, tegelaskujud, asukohad ja sündmused on kas autori välja mõeldud või fiktiivsed ning igasugune sarnasus nii elavate kui ka surnud isikutega, äriettevõtete, sündmuste või asukohtadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Raili Puskar
Toimetanud Anneli Sihvart
Korrektuuri lugenud Inna Viires

Copyright © 2020 by Sarah Morgan
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2020.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

E10387420
ISBN 978-9949-82-650-6

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

*RaeAnne Thayne'ile,
kes on niisama soe ja imeline nagu ta raamatud.*

PROLOOG

Clare

Kas asitõendite hävitamine oli ikka alati kuritegu?

Clare kägardas kirja kokku, pistis taskusse ja kõndis üle märja muru järve äärde. Terve nädala oli vihma sadanud ja maapind ta saabaste all tundus pehme. Tuul puhus talle juuksed näkku ja ta lükkas need näolt eemale.

Clare'le ei istunud moraalsed dilemmad, aga tal tuli valida kahe asja vahel, mis olid talle kõige tähtsamad: tal tuli valida lojaalsuse ja aususe vahel.

Ta seisatas kohas, kus muru läks üle kiviklibuseks rannaks. Teisel pool vett, järve läänerannikul, oli kõrgete kõrkjate vahel näha paadimaja, selle taga tihe mets, mis pakkus kadestamisväärset privaatsust. Lapsepõlves oli Clare mänginud seal oma parima sõbranna Beccaga: nad olid ukerdanud ebaühtlaste põrandalaudade ja ämblikuvõrkude vahel ja mänginud piraate. Nad olid lükanud kanuud vette, solberdanud jääkülmas vees ja kiljunud hirmust, kui jalad jäid vetikatesse kinni.

Ka tema enda laps oli seal mänginud, kuigi Clare ei suhtunud sellesse nii külma kõhuga nagu ta enda vanemad. Võib-olla nõudis ta sellepärast, et temale oli teada, kui ohtlikud need mängud võivad olla, et laps kannaks alati päästevesti – ja lapsel oli keelatud seal üksinda mängida.

Clare oli elanud mõnda aega Londonis ja Pariisis, aga see mägede ja järvedega Inglismaa nurgake oli ainus koht, kus ta tundis end kodus.

Pärast isa surma olid nad Toddiga otsustanud siia kolida, et olla Clare' emale lähemal. Toddil oli tulnud mõte ehitada paadimaja ringi luksuslikuks eluasemeks. Kuna Todd oli arhitekt, nägi ta potentsiaali isegi räämas hoonetes, aga paadimaja puhul oli tema visioonist kasvanud välja midagi erakordset. Pinde täis laudad vahetati välja kivi-põranda või seedripuust laudade vastu ja katkised aknad asendati uute suurte akendega. Istmeteks kasutatud kummuli keeratud kastid olid läinud. Kui Clare'l sattus nüüd olema aega maha istuda, vajus ta pehmetesse linase katteriidega luksuslikesse diivanitesse. Aga kõige suurem luksus oli paadimaja asukoht. Vaikne veeäärne paik tõmbas inimesi, kes püüdsid pääseda eemale tänapäeva maailma stressist ning nautida järveäärse elu aeglast rütmi, kus nende lähimateks naabriteks olid pardid ja kiilid. Inimesi, kes olid valmis niisuguse eraldatuse eest suurt raha maksma, oli palju. Clare ja Todd tüürisid paadimaja aasta jooksul välja parasjagu nii paljudeks nädalateks, et teenida selle pealt kopsakas sissetulek.

Paadimaja oli näha vaid aia ühest nurgast ja üle vee vaadates nägi Clare vahel purdel istuvaid šampanjat rüüpvaid külastajaid, kes vaatasid kõrkjatesse varjunud vesikanu ja kormorane. Öösiti olid ainsateks häälteks tuule sosin, öökulli huilgamine või sulpsatused, kui veest toitu otsivad linnud riivasid veepinda.

Privaatsus oli täielik, sest järve sellesse nurka pääses üksnes Järve-maja juurest ja peamaja juurde viiva sissepääsu võis suurelt teelt tulles kergesti maha magada, kui sa just täpselt ei teadnud, millisest kohast tuleks ära keerata. Suure tee pealt polnud näha suuri raudväravaid, mida varjasid osaliselt asalead ja rododendronid, ja kohe väravate taga oli Väravamaja, kus nüüd elas Clare' ema. Väravamaja juurest väänles pikk kruusakattega tee elumaja juurde.

Clare' ema oli kolinud Väravamaja pärast Clare' isa surma, leides, et Clare ja Todd peaksid kolima suuremasse elumaja. Clare ja Todd olid müünud peaaegu impulsiivselt maha oma väikese Londoni korteri ja kolinud maale, kus elu kulges märksa aeglasemas rütmis. Sarnaselt

teistega käisid ka nemad värsket õhku hingamas, mägedes kõndimas ja paljudel selle kandi järvedel seilamas.

See oli koht, kus Clare' ja Becca sõprus oli saanud alguse ja arenenud edasi. Võib-olla oleks see siin ka lõppenud, aga nüüd ei saa Clare seda iial teada, sest Becca oli läinud.

Paadimajas polnud ühtki jälge nende viimasest jutuajamisest ja Clare'l oli selle üle hea meel.

Aga nüüd oli tal kirjalik asitõend, mille Becca oli saatnud päev enne surma.

Ma soovin, et ma poleks sulle sellest rääkinud.

Ka Clare soovis sama.

Ta silmis kipitasid pisarad. Lein. Frustratsioon. Ta soovis, et neil poleks seda viimast jutuajamist olnud, sest nüüd mäletas ta üksnes seda. Kuidagimoodi oli nende aastakümnete pikkune sõprus taandunud selleks viimaseks stressirohkeks tunniks. Clare oli olnud sõbranna peale nii pahane. Tema lojaalsus oli viidud viimse piirini.

Ta polnud teadnud, et see suvi on viimane, mille nad koos veedavad. Kui ta oleks seda teadnud, kas ta siis oleks üritanud nende vahele tekkinud lõhet lappida? Võib-olla mitte. Ta oli olnud vihane, aga nüüd varjutas viha süütunne, sest surm tõi sageli kaasa süütunde.

Kas lojaalsus on siis oluline, kui inimene on surnud? Kas ausus on oluline, kui see toob endaga kaasa üksnes valu?

„Clare!“ hüüdis ema aia teisest otsast. „Mida sa seal vihma käes teed? Tule sisse.“

Clare tõstis käe, aga ei liikunud paigast.

Tal tuli langetada otsus ja mõtlemine õnnestus tal ikka kõige paremini just järve ääres. Ta oli pidanud end eetiliseks ja moraalseks inimeks. Koolis oli teda alatasa narritud sellepärast, et tema käitus ikka nii nagu „vaja“, mille tõttu oli veelgi erakordsem, et tema parim sõber oli olnud tüdruk, kes tegi alati meelega kõik teisiti kui vaja.

Ja nüüd oli Becca jätnud talle selle.

Ta oli nii sügavais mõtteis, et ei tajunud ema lähenemist enne, kui tundis õlal ta kätt.

„Sa ju tead, et sa ei pea sõitma.“

Clare vahtis järvele. Järvepind oli tume ja vihmasäbrune. Suvel oli järv idülliline, aga kuna taeva olid vallutanud tumedad pilved ja randa loksusid väikesed lained, vastas järve ähvardav olemus tema enda meeleolule.

„Ta oli mu parim sõbranna.“

„Inimesed kasvavad lahku. Nii see kord juba on. Sina pole neljakümneselt sama inimene, kes sa olid neljateistkümneselt. Vahel tuleb sellega leppida.“

Kas ema oli Becca viimase külaskäigu ajal tajunud nende vahel valitsevat pinget? Ema oli tulnud Väravamajast kohale, et näha, kas ta saab olla Beccale ja Jackile asjade autosse pakkimisel ja laste eest hoolitsemisel kuidagi abiks.

Clare oli lootnud, et lahkumiseelne kaos aitab habrast õhustikku varjata, aga emal oli omadus õhus valitsevaid pingeid tajuda. Õnneks olid Jack ja Todd niivõrd süvenenud jutuajamise autodest ja mootoritest, et ei pannud midagi tähele. Kui nad olid ära läinud, pani Becca põse vastu Clare' oma. Clare'le tundus, nagu oleks sõbranna öelnud „vabandust“, aga ta polnud selles päris kindel, sest Becca ei vabandanud mitte ialgi mitte millegi pärast ja seetõttu tundus see ebatõenäoline.

„Ma ei mäletagi aega, mil teda poleks minu elus olnud.“ Ta tundis käsivarrel ema kätt.

„Aga sellele vaatamata olete te ikka olnud nii erinevad.“

„Tean. Becca oli särav, mina olin tuim.“

„Ei!“ lausus ema teravalt. „Nii polnud see sugugi.“

Võib-olla oli *tuim* vale sõna. Kindel? Usaldusväärne? *Igav*? „Pole midagi. Ma tean, kes ma olen. Ma olen sellega rahul.“ Kuni viimase ajani oli ta saanud öösiti rahulikult magada, ta oli olnud oma valikutega rahul. Kuni selle hetkeni, kui Becca pani ta õlule võimatu valiku.

„Sina hoidsid teda tasakaalus ja tema tõi sinus välja sinu riskeerivama poole. Ta nügis su mugavustsoonist välja.“

Miks küll seda peetakse heaks asjaks?

Antud juhul ei olnud see hea.

Clare oli oma mugavustsoonist nii kaugemale välja nügitud, et tal oli võimatu leida sinna tagasiteed ilma kompassi või navigatsiooniki-

süsteemita. Ta tahtis klammerduda millegi tuttavliku külge ja just sellepärast ta vahtiski paadimaja. Aga õnnelike aegade asemel nägi ta silme ees Beccat, kes valas end tühjaks, ilus nägu pisarais.

„Ma tean, et teie vahel juhtus midagi. Kui tahad sellest rääkida, siis sa ju tead, et ma oskan kuulata.“ Ema avas vihmavarju ja võttis Clare’l kätte alt kinni, nii et nad mõlemad olid vihma eest kaitstud.

Kas tuleks emale rääkida? Ei, see poleks õiglane. Clare ei talunud talle peale sunnitud olukorda. Tal polnud vähimatki soovi panna veel keegi samasse olukorda, kus ta ise oli.

Ta oli täiskasvanud inimene. Ta polnud enam vanuses, mil ema peaks aitama tal probleeme lahendada ja otsuseid langetada.

„Sõidan matustele. Lend on broneeritud.“

Ema kohendas vihmavarju. „Ma teadsin, et sa teed seda, sest sina oled sina ja sina teed alati nii, nagu on õige. Aga ma soovin, et sa ei sõidaks.“

„Aga mis siis, kui ma ei tea, mis on õige?“

„Sina tead alati.“

Aga ta ei teadnud ja just selles probleem oligi. Seekord ta ei teadnud. „Ütlesin juba neile, et sõidan.“

Ema ohkas. „Becca ei saa ju teada, kas sa oled kohal või ei, ja see ei läheks talle korda.“

Vihm pladises vihmavarjule, taevas nuttis kaastundest ja saatis Clare’ mantliseljale vihmaojasid.

„Ma ei lähe Becca pärast. Ma olen Izzy ristiema. Ma tahan talle toeks olla.“

„Vaesed lapsed. Ma ei taha selle peale kohe mõeldagi. Ja Jack. Vaene Jack.“

Vaene Jack.

Clare vahtis otse enda ette. „Mis ma ütlen?“ Ta teadis, et ema ei annaks sellist vastust, nagu ta vajas, sest Clare polnud esitanud küsimust, mida ta tegelikult esitada tahtis.

„Nad leiavad tee,“ lausus ema reipalt. „Elu ei saada meile iial rohkemat kui see, millega me hakkama saame.“

Clare vaatas emale otsa. Ema näol olid kortsud ja märgid vanusest, mida seal enne isa surma ei olnud. „Kas sina tõesti usud seda?“

„Ei, aga mulle meeldib, kui seda minule öeldakse. See mõjub kuidagi julgustavalt.“

Clare naeratas esimest korda üle mitme päeva. Ignoreerides märga mantlit ja vihmavarjust tilkuvat vett, kallistas ta ema. „Ma armastan sind.“

„Mina sind ka.“ Ema pigistas ta õlga nagu siis, kui Clare oli väike ja teda ootas ees mõni raske asi. *Sa saad hakkama.* „Kas Todd sõidab ka?“

„Ma ei taha, et ta tuleb. Ta tegeleb ikka veel selle suure projektiga.“ Tegelikult oli Todd öelnud, et jätab kõik sinnapaika ja tuleb kaasa, aga Clare oli öelnud ei. See oli asi, mida tal on kergem teha üksinda. „Olen ära kõigest neli päeva.“

„Kas sa peatud nende juures?“

Clare raputas pead. Jack oli teinud ettepaneku, et ta peatuks nende juures Brooklynis, aga Clare oli keeldunud. Ta oli öelnud, et ei taha tekitada lisatüli, aga tegelikult polnud ta veel valmis jääma nelja silma alla Jackiga, kes oli oma olemuselt nii soe inimene ja kelle nägu oli alati naerul. Clare mäletas, kuidas Becca oli Jackist esimest korda rääkinud. *Ma kohtusin ühe mehega.*